

Tóny, kódy

„La, la, la, la – lá, la, la – la, la, la – lá, la, la. Há, é, dé, á – á, dé, á – há, é dé, á – á, dé, á,“ broukala si Hedvika polohlasně.

„Co je to za slova? To je z nějaký písničky?“ vyzvídal Adam.

„Z žádný písničky. Jen zpívám názvy not,“ ohradila se a pokračovala. „Há, é, dé, á – á, dé, á.“

„Aha. Aha?“ vyjekl náhle kluk a naklonil hlavu k pařezu.

Do dřevěných destiček dětského xylofonu byla vyryta písmena hudební abecedy. Adam vzrušeně pozoroval, kterých destiček se ufon dotýká.

„To... to není možný!“ zasípal ochraptěle.

Popadl klacík a do písku vedle pařezu horečně ryl označení jednotlivých tónů.

„Há, é, dé, á. Á, dé, á,“ zazpívala Hedvika a vytřeštěně pohlédla, co Adam napsal. „Heda. Áda,“ zašeptala v šoku.

Hedvika s Adamem, chvějící se rozrušením, stáli nad bytostí, která teď přestala hrát. Vyčkávala, až se děti opět uklidní. Tiše dýchala a přivřenýma očima pozorovala malé pozemšťanky, s kterými se jí konečně podařilo navázat spojení.

Několik minut trvalo, než si děti všechno srovnaly v hlavě. Neděsilo je, že je bytost zná jménem. Vždyť takhle na ně před chvílí volal tatínek. Začínaly však tušit, že tohle je teprve začátek.

„La, la, la,“ potvrdily vzápětí zvuky jejich domněnku.

„Dé, á, gé,“ přiřadila Hedvika k tónům názvy not z notové abecedy.

„Dag,“ vydechl Adam a pohlédl na psa.

Pes zaštěkal na znamení, že řeč je skutečně o něm.

„Takže on s námi mluví?“ zeptal se Adam Hedviky, jako by se potřeboval ujistit, že se nezbláznil.

Hedvika očima znovu vyhledala nápis v písku. Byl tam. Opravdu se to stalo! Co bude dál?

„Co bude dál?“ odpověděla bratrovi otázkou.

Děti vyčkávavě upřely oči na bytost před sebou. Ufon poznal, že jsou připravené. Už věděl, že je nesmí tóny zahltit. Pochopily kód, ale musí jim dát čas, aby každou notu správně